

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. októbra 2010 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného **D. H.**, pre trestný čin vraždy spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. o odvolaní krajského prokurátora v Košiciach proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2T 4/04 z 11. novembra 2009, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) napadnutý rozsudok **s a z r u š u j e**.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec **s a v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2T 4/04 z 11. novembra 2009, bol obžalovaný D. H. oslobodený spod skutkov obžaloby krajského prokurátora v Košiciach, sp. zn. 1Kv 50/04 z 25. marca 2004 pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Tr. zák., ktoré mal spáchať tak, že :

1/ dňa 15. decembra 1999 okolo 08.00 hod. na sídlisku N., po predchádzajúcej vzájomnej dohode týkajúcej sa usmrtenia K. K. obžalovaný D. H. spoločne s ďalšími osobami po naplánovaní celej akcie, po zaobstaraní prostriedkov na jej uskutočnenie, prerozdeliac si úlohy zaujali vopred dohodnuté postavenie v okolí bydliska K. K. na ul. T. tak, že prvá osoba mala výhľad na vchod obytného bloku, kde sa K. K. zdržiaval s tým, že cez mobilný telefón bola v spojení so strelcom, ktorý spoločne s ďalšou osobou, ukrývajúc pri sebe samopal zn. M70AB2, kal. 7,62 mm, výr. č. X., sa nachádzali v osobnom motorovom vozidle zn. Škoda 1203 ŠPZ :X., neďaleko uvedeného miesta a ďalšia osoba, ako aj obžalovaný D. H. v osobných motorových vozidlách značiek Ford Orion EČ :X. a Fiat Uno ŠPZ :X., boli

pripravené na postupný odvoz strelca do úkrytu, pričom pre nedorozumenie počas telefonického spojenia medzi prvou osobou a strelcom v čase, keď K. K. vyšiel z obytného bloku na ulicu a nasadal do svojho motorového vozidla, nedošlo zo strany strelca k zaujatiu dohodnutej streleckej pozície a následnej streľbe na K. K.,

2/ dňa 16. decembra 1999 okolo 08.00 hod. na sídlisku N., po predchádzajúcom neúspešnom pokuse o usmrtenie K. K. dňa 15. decembra 1999 za tým istým účelom a po predchádzajúcej vzájomnej dohode obžalovaný D. H. spoločne s ďalšími osobami za rovnakého rozdelenia úloh ako dňa 15. decembra 1999 a s tými istými prostriedkami opätovne zaujali rozostavenie v okolí bydliska K. K. na ul. T. s tým, že za strelca bola tento krát určená iná osoba, pričom po vyjdení K. K. z obytného bloku a po jeho nasadnutí do osobného motorového vozidla zn. VW Golf EČ : X., osoba majúca výhľad na vchod uvedeného bloku dala telefonický signál strelcovi, ktorého ďalšia osoba ihneď nato doviezla k novinovému stánku na ul. T., pokračujúc v následnej jazde smerom do mesta a strelec po vystúpení z vozidla z bezprostrednej blízkosti viackrát vystrelil zo samopalu zn. M70AB2, kal. 7,62 mm, výr. č. X. na prichádzajúce vozidlo riadené K. K. a tohto zasiahol do hlavy a pravej časti hrude, spôsobiac mu rozsiahle devastačné poranenia hlavy a mozgu, s jeho vytlačením navonok, pri otvorených trieštivých zlomeninách kostí lebky, ktorým menovaný na mieste podľahol, pričom následne ďalšia osoba na osobnom motorovom vozidle zn. Ford Orion EČ : X., a obžalovaný D. H. na osobnom motorovom vozidle zn. Fiat Uno ŠPZ :X., zabezpečil postupný odvoz strelca do úkrytu a spálenie jeho oblečenia ako aj motorového vozidla zn. Ford Orion.

Proti oslobodzujúcemu rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie krajský prokurátor. V písomne podanom odvolaní vyslovil názor, že rozsudok krajského súdu je opäť nejasný a nezrozumiteľný. Súd nedostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie a v odôvodnení rozsudku sa odvoláva na skutočnosti, ktoré nevyplývajú z vykonaných dôkazov. Na druhej strane krajský súd na niektoré dôkazy vôbec neprihliadal.

Vytyka súdu, že v odôvodnení rozsudku sa odvoláva na úkony, ktoré vôbec neboli vykonané a ak by boli vykonané boli by nezákonné, napr. konfrontácia chráneného svedka s odsúdeným D. B. Poukazuje na to, že rozpory vo výpovediach chráneného svedka, ktoré súd rozvádza na str. 10 - 11 rozsudku, rozpormi nie sú.

Podľa názoru krajského prokurátora nie je podstatné, že si svedok mýlil názov obce, kde sa nachádza krčma „U.“. Nesporný je aj dátum zoznámenia obžalovaného H. s chráneným svedkom. Rozporným nie je ani miesto, kde došlo k skúšobnej streľbe zo samopalu. Chránený svedok za prítomnosti dozorujúceho prokurátora miesto presne označil. Spochybňuje tvrdenie súdu v tom, že chránený svedok nevypovedal o pálení vecí. Presne cituje v dôvodoch výpoveď chráneného svedka, kde o tejto skutočnosti hovorí. Z dôvodov rozsudku nie je zrejmé, prečo krajský súd neuveril výpovedi chráneného svedka. Pokiaľ krajský súd spochybňuje výpoveď chráneného svedka v iných trestných veciach, krajský prokurátor uvádza, že výpoveď chráneného svedka nebola spochybnená v týchto konaniach, išlo len o jeden dôkaz, ktorý nepostačoval na uznanie viny. Poukazuje aj na tú skutočnosť, že súd nebral do úvahy posudok ohľadne hodnovernosti výpovede chráneného svedka a podrobne hodnotí dôkazy, ktorými chránený svedok usvedčuje obžalovaného D. H.

Na druhej strane krajský prokurátor výpoveď svedka F. R. hodnotí ako nehodnovernú. Jeho výpoveď hodnotí rafinovanou snahou pomôcť rodinným príslušníkom - obžalovanému vyvinieť sa v danej trestnej veci. Poukazuje na nelogické tvrdenia svedka, na jednej strane hovorí, že sa s obžalovaným nestretávali a stretli sa práve v deň spáchania skutku. Po tomto termíne už kontakty opätovne neudržiavali. Výpoveď svedka hodnotí ako súčasť pripravovanej obhajoby.

Pri hodnotení dôkazov súd nebral do úvahy výpis telefonických hovorov medzi B. a H., ktoré prebehli v decembri 1999 a nevysporiadal sa s tvrdením B., že sa stretli len jedenkrát vo februári 1998.

Krajský prokurátor poukazuje na to, že celá obhajoba obžalovaného sa týka len skutku pod bodom 2/ a vôbec krajský súd nevyhodnotil dôkazy k bodu 1/ a týmto skutkom sa vôbec nezaoberal. Z rozsudku nevyplýva, prečo krajský súd oslobodil obžalovaného spod skutku v bode 1/ obžaloby.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaného dovolania preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané dovolanie, správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadol i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že krajský súd nevyhodnotil všetky dôkazy vykonané v konaní, nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a po vrátení veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na nové prejednanie a rozhodnutie nevykonal úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Krajský súd v Košiciach už v r. 2006 rozsudkom, sp. zn. 2T 4/04 zo dňa 23. marca 2006 obžalovaného D. H. spod obžaloby krajského prokurátora v Košiciach, sp. zn. 1Kv 50/04 z 25. marca 2004 pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Tr. zák. (uvedené v predchádzajúcej časti odôvodnenia) podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 4 To 57/2006 zo dňa 23. marca 2006 napadnutý rozsudok zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení uviedol, že obžaloba bola podaná ako na dva skutky, ktoré však boli právne kvalifikované ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Tr. zák., pričom krajský súd prebral túto kvalifikáciu bez toho, aby zdôvodnil, prečo v tomto prípade nebol skutok kvalifikovaný vo vzťahu k obžalovanému H. ako pokračujúci trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Tr. zák. v čiastkovom útoku 1/ v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., v čiastkovom útoku 2/ ako dokonaný trestný čin, pretože by mohlo ísť o dva čiastkové útoky, medzi ktorými bola prestávka, pri ktorej dočasne (do druhého dňa) mali obžalovaní upustiť od protiprávneho konania, tak isto sa zmenil spôsob vykonania skutku, kde sa vymenila osoba strelca a teda aj rozloženie úloh v skupine.

Uvedenými skutočnosťami sa krajský súd v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal. V rozsudku z 23. marca 2006 aj v rozsudku z 11. novembra 2009 je uvedené, že D. H. sa podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodzuje spod skutkov obžaloby krajského prokurátora pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin vraždy podľa § 9

ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák., ktoré mal spáchať tak, že (nasleduje čiastkový skutok zo dňa 15. decembra 1999 a potom čiastkový skutok zo dňa 16. decembra 1999) a následne konštatovanie (v rozsudku z 23. marca 2006, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný) a (v rozsudku zo dňa 11. novembra 2009, nakoľko nebolo dokázané, že skutky spáchal obžalovaný).

Podľa § 264 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Krajský súd po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie ako už bolo konštatované v predchádzajúcej časti odôvodnenia nepostupoval v súlade s ustanovením § 264 ods. 1 Tr. por. a nevykonal ani ďalšie úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

V uznesení najvyššieho súdu sa uvádza, že rozhodujúcim dôkazom vo veci má byť výpoveď chráneného svedka T., ktorý detailne popísal priebeh skutku tak, ako ho mal zažiť ako člen skupiny, ktorá sa mala podieľať na vražde. Jeho výpoveď je podopretá znaleckým psychologickým posudkom. Znalecký posudok sa nachádza v spise na č. l. 119 - 138. Znalecký posudok podala znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie Klinická psychológia dospelých, ktorá podávala znalecký posudok aj na obvineného D. H. Znalkyňa bola vypočutá na hlavnom pojednávaní dňa 16. septembra 2005. Ale vyjadrovala sa len k znaleckému posudku, ktorý podala vo vzťahu k obvinenému H., nie k svedkovi T. Krajský súd znalecký posudok vo vzťahu k T. nevyhodnotil. Bude preto potrebné aj v tomto smere splniť pokyn najvyššieho súdu.

Krajský súd sa nezaoberal tým, z akého dôvodu by chránený svedok mal krivo obviňovať obvineného H., aká by bola motivácia svedka, aby usvedčoval obžalovaného, ak by sa skutku nezúčastnil.

Najvyšší súd vytýkal krajskému súdu, že výpovede svedkov T. a R. nepodrobil dôkladnej analýze, týkajúcej sa ich hodnovernosti alebo nedôveryhodnosti a uspokojil sa len s konštatovaním, že ide o protichodné výpovede a preto využíva zásadu „in dubio pro reo“. Krajský súd na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. mája 2008 podrobne vypočul svedka R., ale nie v intenciách uvedených v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu na str. 6 - 7.

Z hľadiska služobného postavenia svedka nemôžu súdu postačovať 2 otázky a 2 odpovede ohľadne toho, čo mal súd zistiť výsluchom svedka k otázke trestného stíhania, jeho švagra, prečo sa ako svedok neprihlásil na polícii skôr ako v októbri 2003. Súd podrobne hodnotí rozpory vo výpovedi svedka T., ale vôbec sa nezaobera otázkou hodnovernosti výpovede svedka R. ako to požadoval najvyšší súd.

Je potrebné sa zaoberať aj časovými údajmi, ktoré uvádza svedok R. v kontexte s celou jeho výpoveďou, a nie vychádzať z toho, že stanovil čas odchodu D. H. z kancelárie okolo 8.25 - 8.30 hod. Na jednej strane tvrdí, že keď bola oznámená udalosť vraždy K. na ich úrade, nastal rozruch. Obvinený prišiel za ním o 7.20 hod. a zhruba za pol hodiny po príchode sa dozvedel o vražde K., povedal to D. H., ktorý chvíľku u neho posedel a on sám mu povedal, že bude mať robotu a na pneumatiky pôjdu inokedy a preto odišiel. T. hovorí, že H. videl stáť vedľa cesty 8.05-8.10 hod. Vzhľadom na tieto okolnosti, za akú dobu sa mohol obžalovaný premiestniť z OÚV Košice II, na miesto, kde sa stretol T. s H. bude nutné vykonať vyšetrovací pokus tak, ako to požaduje najvyšší súd v zrušujúcom uznesení. Vykonanie vyšetrovacieho pokusu, nemôže znemožniť presmerovanie ciest, zmenu infraštruktúry.

Na č. l. 1140 - 1142 sa nachádza vyjadrenie, že nie je možné zistiť čas oznámenia o úmrtí K. na operačnom stredisku. Súd konštatuje v odôvodnení, že na úrade vyšetrovania sa o tom dozvedeli v čase medzi 8.15 - 8.20 hod. Tento údaj je potrebné zistiť v spise 2T 33/02, ale určite signál o úmrtí K. neprišiel na operačné stredisko po 15, resp. 20 minútach.

Obvinený na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a nevypovedal. Hodnovernosť jeho výpovede z prípravného konania je spochybňovaná výpoveďou svedka L. S., ktorý bol síce na hlavnom pojednávaní dňa 26. novembra 2008, ale nie k použitým ITP, z ktorých je evidentné, že sa obvinený zdržiaval na inom území ako tvrdil vo výpovedi v prípravnom konaní.

Svedka B., ktorý udáva, že bol s obvineným H. naposledy v r. 1998, treba vypočítať na telefonické kontakty s obžalovaným v dobe od 9. decembra - 16. decembra 1999.

Podstatnou vadou konania a odôvodnenia rozhodnutia je skutočnosť, že krajský súd pri vykonaní dokazovania a odôvodnení rozhodnutia sa vôbec nezaoberal čiastkovým

skutkom z 15. decembra 1999. Odôvodnenie rozsudku je v rozpore s ustanovením § 125 Tr. por. k čiastkovému skutku pod bodom 1/.

V ďalšom konaní krajský musí odstrániť vytýkané nedostatky, doplniť dokazovanie, vysporiadať sa s rozpormi, na ktoré odvolací súd poukázal a následne vykonané dôkazy vyhodnotí podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali strany konania alebo orgány činné v trestnom konaní.

Krajský súd musí v ďalšom konaní dôsledne rešpektovať ustanovenie § 264 ods. 1 Tr. por.

S poukazom na horekonštatované pochybenia v konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí zrušil napadnutý rozsudok, lebo je zrejmé, že vadu nie je možné odstrániť na verejnom zasadnutí (§ 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Keďže po zrušení rozhodnutia je treba vo veci prijať nové rozhodnutie, vrátil odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (§ 259 ods. 1 Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 7. októbra 2010

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Vypracoval : JUDr. Daniel Hudák

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová